

„wast oksib, siis on teil marsi üks paik wals-
„mis, kus se, kes on eksinud, omma eksi-
„tusse eest wob wâhhe waewa nähha, ühheks
„mällestusseks, et ta eddespiddi teab ennast
„eksitusse eest hoida.” — Keik rahwas olli
sega rahhus, ja nemimad lâksid ühhel meel
wâljale.

Kui nemimad lâksid minnema, siis hakkas-
sid ennaministe noor rahwas eel ja läbbistikko-
jooksma, kui sea porsad. Agga Josep hû-
dis neid taggas ja ütles: „ei mitte nenda,
mo arimad sõbbrad: Keik asjad peawad wiisi-
pârrast aetama mailmas: ja keigeennamiste
üks sesugune suur assi, mis meie nûud läh-
heme ettervõtma, üks assi, kellegi need kes
nûud alles norokeksed on, siis kui nende pea-
hâiks lähhâb, peawad juttustama omma
laste lastele! — Keiges mailmas, kus wâls
ja minnatse üht asja sortitama, mis ühhele

foggos

foggodussele heaps peab tullemas; seâl astu-
wad kohomeh hed eel: siis tullewad wan-
nad tallomehhed, ja noor rahwas jáâb wiini-
seks.” — Nenda siis siingi se küllarahwas
Josepi noujärrele omma wâljaminnemist
allutas. Külla Wôdrimunder lâks eel,
temina järrel kâifid need kaks kohomeh
hed, siis perremehhed, nimaks noor rah-
was. — Se pôllo wâljawallitseminne ei teis-
nud neile suurt tülli egga waewa: fest küllal
ollid igga wâlja al puusta maad. Sepârrast
lâksid nemimad eßite kessa: wâljale, ja mõt-
sid seâl üht rukki maad, mis rukki alla piddi
sama, ja pannid märlid kust sadik waeste pôllo
raia piddi jooksma. Mendasamoti tegid
nemimad ka rukki wâlja al, ja oddra wâlja al.
Mende meel tegi, algmisest keik need maess-
te pôllud ühtekokko jäätta, agga pârrast arwa-
sid nemimad, et fest eddespiddi tülli wob-
tulla, lojuste pârrast: fest nemimad siis sel